

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa, Complectens Omnia Morum Præcepta, Et Principia Decisionis Omnium Conscientiæ Casuum, Suis Quæque Momentis Stabilita

Ad usum Parochorum, & Confessariorum

Continens Tractatus de Conscientia, de Legibus, de Peccatis, de Virtutibus
Theologicis, de Religione, & Beneficiis. Adjunctis in hac editione
Propositionibus ad hanc usque proscriptis

Antoine, Paul-Gabriel

Ingolstadii, 1734

VD18 90392140

Q. 3. Quandonam Præceptum Charitatis obligat ad amandum Deum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40986

ritatis, eo modo, qui satis sit, ut Charitas erga Deum sit re, & opere efficacior, quàm amor cujuslibet objecti. Quod autem præcipuum est in Charitate, est ut sit efficax erga Deum, qui affectu, & opere propter se præferatur omnibus creaturis. Deinde cum Deus amatur appretiatione summa, amatur modo actum amoris constituente in gradu excellentiæ, ad quem nullus perungere potest amor erga creaturam ordinatus, etiamsi infinita intensione amaretur: & sic tunc Deus amatur modo proportionato suæ excellentiæ, ideóque modo sufficiente ad impletionem præcepti.

Præceptum autem diligendi Deum ex toto corde intelligunt de totalitate appretiationis, non intensiõis. Appretiatione verò consistit non in vehementia, & conatu affectûs, sed in libera præelectione, & prælatione. Certè quando affectus erga creaturam actu obsistit amori Dei appretiativè summo; tunc opus est maximo conatu voluntatis, ut Deus supra omnia ametur.

Q. 3. *Quandonam præceptum Charitatis obligat ad amandum Deum?*

Resp. Sub mortali obligat per se ad elicendum actum internum amoris Dei supra omnia propter se. I. Ubi primùm, moraliter loquendo, quis rationis usum adeptus

tus est, & habet sufficientem Dei notitiam, quam quidem tunc quisque sibi comparare tenetur. *Ita S. Thom. 1. 2. q. 89. a. 6. Toletus, Layman, & alii multi.* Nam recta ratio dicit, Creaturam rationalem, ubi primum moraliter loquendo capax est cognitionis, & amoris Dei, eum debere amare ut rerum omnium finem ultimum, propter quem facta sunt omnia, & ad quem proinde omnes se, suaque omnia, ac totum vitæ cursum referre debent, & consequenter Deum super omnia propter se amet, impleatque primum, & maximum mandatum. Unde Cajet. & Navar. dicunt teneri omnes hoc omissionis peccatum confiteri in dubio, an tunc actum Charitatis elicuerint, nec ne.

2. In quovis probabili periculo mortis, quamvis Sacramenta suscepta sint. *Ita communiter.* Tum quia hic sæpius ratione sui præceptus est, & tempus maxime necessarium est articulus mortis. Tum quia homo instante termino vitæ tenetur perfectè tendere in finem suum ultimum, *Sive enim vivimus, Domino vivimus: sive morimur, Domino morimur.* ad Rom. 14.

3. Quando est periculum labendi in mortale, nisi actus amoris eliciatur, & ingruit gravis tentatio, quæ non putetur posse aliter superari: nam ex Charitate Dei tenemur ejus offensam vitare, & media ad hoc necessaria adhibere.

4. Sæpissime in decursu vitæ , ut satis patet tum ex natura Charitatis , quæ est finis omnium præceptorum , & actionum ; & quæ (ut ait S. August. in Psal. 121.) vacare non potest in anima amantis : nam Charitas est amicitia quædam cum Deo : amicitia autem Divinæ ratio , Deique bonitas infinita exigit , ne diutiùs amorem erga Deum differamus , & rarò eliciamus ; sed ut , quàm primùm possumus , & sæpissime in vitæ curriculo Deum amemus. Tum ex verbis præcepto additis , quibus Deus jubet illud ferè semper habere in mente , videlicet ut actus amoris sæpissimè eliciatur. Deut. 6. *Diliges Dominum Deum ex toto corde tuo , & ex tota anima tua , & ex tota fortitudine tua. Eruntque verba hæc , quæ ego præcipio tibi hodie , in corde tuo : & narrabis ea filiis tuis , & mediteris in eis , sedens in domo tua , & ambulans in itinere , dormiens , atque consurgens. Et ligabis ea quasi signum in manu tua , eruntque , & movebuntur inter oculos tuos , scribesque ea in limine , & ostiis domus tua.* Et verò nullus est habens jus exigendi ab alio amorem , qui petat , ut semel tantum aut rarò ametur , sed is exigit , potius ut sæpè affectu , effectûque ametur. Ergo à fortiori jure Deus amoris erga se actum sæpius totâ nostrâ vitâ iteratum à nobis exigit. Præterea ommissio amoris Dei per tempus notabile includit , quem-

dam contemptum divinæ amicitiae. Hinc ab Innoc. XI. damnatae sunt propos. 6a. *Probabile est, ne singulis quidem rigorese quinquenniis per se obligare preceptum Charitatis erga Deum.* 7a. *Tunc solum obligat quando tenemur justificari, & non habemus aliam viam, quâ justificari possimus.*

Quoties autem intra annum obliget per se, non potest facile determinari. Scotus putat, adultos obligari ad illum actum singulis diebus Dominicis, & Festis. Quam opinionem ait Cardenas noster non esse contemnendam: quia cum constet hunc actum frequenter in vita eliciendum esse, & tempus definiendum sit ex judicio prudenti, videtur prudens designatio temporis esse dies cultui divino dicatus: cultus enim optimus est actus Charitatis, ut docet S. August. Idem Cardenas asserit esse mortale, si intra mensem integrum omittatur. Suarez vero lib. de Orat. cap. 30. docet, divinæ præcepta affirmativa, ut Charitatis, & similia, obligare, ut actus eorum non multo tempore differantur: in particulari autem judicare, quando sit nimia dilatio, vel quæ sit debita frequentia, prudenti arbitrio relictum videri ex natura rei.

Obligat verò ex Virtute Religionis, quando quis culpæ mortalis conscius, deficiente Confessario, tenetur celebrare, vel Sacramentum quodvis conficere, aut susci-

scipere. Nam tunc obligatur ad Actum Contritionis perfectæ, quæ includit Actum Charitatis. Requiritur etiam hic actus ad justificationem extra Sacramentum.

Ex dictis collige Parentes, & Parochos graviter teneri suos docere obligationem, & modum eliciendi actus Fidei, Spei & Charitatis: Confessarios verò teneri curare, ut poenitentes in mortis periculo hos actus eliciant.

Nat. Ex De Lugo. Præcepta Fidei, Spei, & Charitatis sunt in aliquo sensu supernaturalia, & in aliquo etiam sensu naturalia. Sunt supernaturalia tum ex parte objecti, tum ex parte suorum actuum: nam impleri nequeunt nisi per actus supernaturales, quatenus Deus elevavit hominem ad finem supernaturalem per tales actus supernaturales consequendum. Sunt verò naturalia ex parte obligationis, quia ex suppositione, quòd Deus elevaverit hominem ad finem supernaturalem consequendum per actus supernaturales, eo ipso absque alio novo præcepto, & ex natura rei obligatur homo ad eliciendos actus supernaturales necessarios ad finem illum obtinendum: nam ex obligatione diligendi Deum, & seipsum, obligatur ad comparandum finem illum adeò sublimem, ac perfectum, & consequenter ad adhibenda media necessaria ad talem finem. Quare
Lex

Lex naturalis ad tales actus supernaturales obligat sub conditione elevationis: in statu autem naturæ puræ esset obligatio amandi Deum super omnia propter se actu naturali.

Q. 4. *An ex præcepto Charitatis tenemur omnes actiones nostras referre ad Deum?*

Resp. Aff. Prob. i. Ex S. August. lib. i. de Doct. Christ. c. 22. ubi ait: *Hæc Regula dilectionis divinitus constituta est: Diliges proximum sicut te ipsum; Deum verò ex toto corde, & ex tota anima, & ex tota mente, ut omnes cogitationes tuas, & omnem vitam, & omnem intellectum in illum conferas, à quo habes ea ipsa, quæ confers. Cum autem ait: toto corde, tota anima, tota mente, nullam vitæ nostræ partem reliquit, quæ vacare debeat.* 2. Ex S. Th. I. 2. q. 100. a. 10. ad 2. ibi. *Sub præcepto Charitatis continetur, ut diligatur Deus ex toto corde: ad quod pertinet, ut omnia referantur in Deum: & ideò præceptum Charitatis implere homo non potest, nisi etiam omnia referantur in Deum.* 3. Quia ex præcepto Charitatis tenemur amare Deum ut finem ultimum rerum omnium; & Deus non amatur ut finis ultimus rerum omnium, nisi omnia in ipsum referantur.

Porro